

گره نرسیدن آب

منابع آب موجود تهران طبق آخرین آمار قابل قبول بوده ولی مسائل اخیر در پی سیلاب چالوس نشان داد مشکل مدیریت آب جدی است

ابوالقاسم رحمانی
دبیر گروه جامعه

پشت آن تبلت مستطیل بی روح و لکنته دست چندی که از یک جایی صدقه گرفته در کلاس درس آنلاین حاضر شده بود و با معلم درباره آینده دنیا و دنیای بدون آب گپ می زد. همین حوالی تهران، چند کیلومتری پایین تر از پایین شهر برای پیگیری مساله ای با دوستان آنجا بودیم و بی مقدمه درگیر حرف های معلم و استدلال های دیستانی کودک شدم. خانم معلم در تقلا بود تا بی آنکه وحشت به جان دانش آموز خردسال بیندازد، یک جواری نداعی کند که در آینده، نمی دانم چند سال، چند صد سال یا بیشتر و کمتر، جنگ های دنیا نه بر سر قدرت و

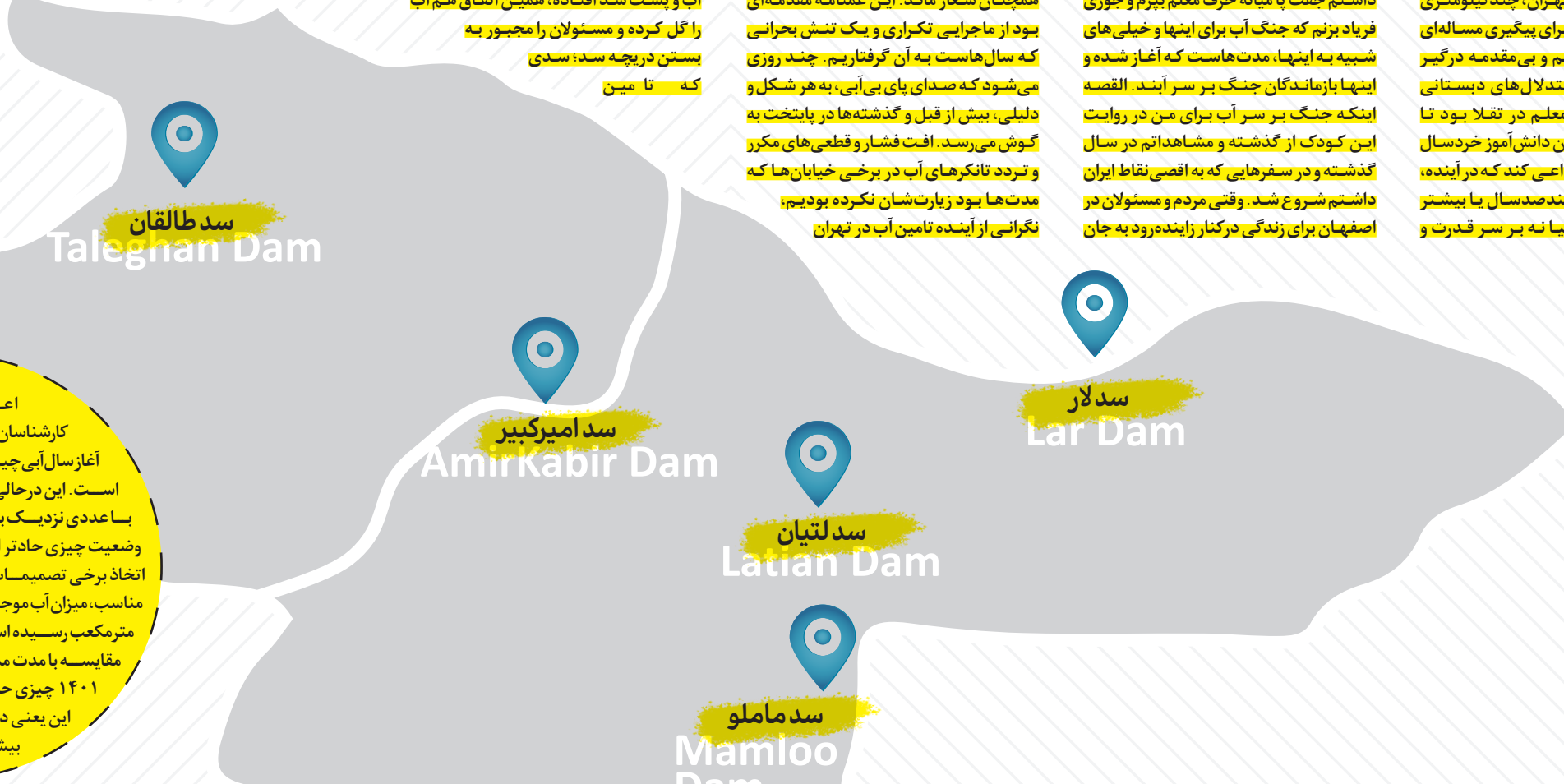
کشور گشایی و امیال سیاسی و اقتصادی؛ که برای آب است. چیزی که همین دخترک کم سن و سال حاضر در کلاس، هر چند زور می زد نمی توانست به زبان کودکی اش روایت کند. پدرش کشاورز بود و علت مهاجرت به شهر هم بی آبی در کشاورزی، حالا هم از آن مکتب و شوکت روستا نشینی شان، به رنج و زحمت حاشیه نشینی گرفتار بودند. دوست داشتم جفت یا میانه حرف معلم بپرسم و جواری فریاد بزنم که جنگ آب برای اینها و خیلی های شبیه به اینها، مدت ها است که آغاز شده و اینها بازماندگان جنگ بر سر آینه، القصه اینکه جنگ بر سر آب برای من در روایت این کودک از گذشته و مشاهداتم در سال گذشته و در سفرهایی که به اقصی نقاط ایران داشتم شروع شد. وقتی مردم و مسئولان در اسفهان برای زندگی در کنار زاینده رود به جان

هم افتادند، وقتی خاک همدان از خشکی و بی آبی ترک خورد و وقتی شهر کرد و خوزستان که منبع آب خیلی از شهر های کشورند، عطش داشتند و وقتی صدای سیستان نه به دلسوزان رسید و نه بی عقلان آنطرفی، ناقوس جنگ آب گوش مان را کر کرد، اما خب طبق معمول همیشه ها، کسی ککش نکند و رویه ای اصلاح نشد و مدیریت منابع آب، همچنان شعار ماند. این غمناکه مقدمه ای بود از ماجرای تکراری و یک تنش بحرانی که سال ها است به آن گرفتاریم. چند روزی می شود که صدای پای بی آبی، به هر شکل و دلیلی، بیش از قبل و گذشته ها در پایتخت به گوش می رسد. افت فشار و قطعی های مکرر و تردد تانکر های آب در برخی خیابان ها که مدت ها بود زیارت شان نکرده بودیم، نگرانی از آینده تامین آب در تهران

را بیش از همیشه مبهم کرد و هر کسی را به این سمت و سو هل داد که در سکوت اختیاری مسئولان، تحلیلی بنویسد و به این بحران پیش آمده دامن بزند. اما اصل ماجرا تا اینجا همان چیزی است که دیروز در صفحه اول روزنامه نوشتیم و مشکل هم همان مساله ای است که روایت کردیم. توده های عظیم از زمین در محدوده سد کرج جدا شده و به داخل آب و پشت سد افتاده، همین اتفاق هم آب را گل کرده و مسئولان را مجبور به بستن در پیچه سد؛ سدی که تا

بخش قابل توجهی از آب تهران، خصوصاً غرب، از آنجا بود و حالا به خاطر یک اتفاق احتمالا هم یک سهل انگاری (عدم ذخیره کردن آب در تانکر های ذخیره سازی) از مدار خارج شده است و مردم، حیران و سرگردان در تاملین آب جهت انجام امور روزانه، اخبار و اطلاعیه هایی هم که خبر از رفع عنقریب مشکل بود و امروز و فرداها، تا اینجا

کار، طبق معمول همیشه، خشک و خالی تر از لوله های آب تهران بود. القصه اینکه بی توجه به بحران های شهر به شهر ایران، از شمال و جنوب تا شرق و غرب، می توان پی برد که ما، در جنگ برای آبیم، راهی جز مدیریت وضع موجود نداریم و برای این مدیریت نیاز به دیوار نویسی و بیلبورد زنی در شهر نیست، نگاهی به آمار های پایین و قهر طبیعت با انسان، گوشزد می کند که هر فردایی برای اقدامات دیروز، دیر است.

طبق اعلام متخصصان و کارشناسان، جدبهرانی آب مورد نیاز برای آغاز سال آبی چیزی حدود ۶۰۰ میلیون متر مکعب است. این در حالی است که سال آبی ۱۴۰۲-۱۴۰۳ با عددی نزدیک به ۴۵۰ میلیون متر مکعب آغاز شد و وضعیت چیزی حاد تر از شرایط بحرانی هم بود. با این حال با اتخاذ برخی تصمیمات، صرفه جویی و همچنین بازنگری های مناسب، میزان آب موجود در مخازن سدها به عدد ۵۸۸ میلیون متر مکعب رسیده است. ناگفته نماند، حجم فعلی آب در مقایسه با مدت مشابه سال آبی گذشته، یعنی خرداد ۱۴۰۱ چیزی حدود ۷ درصد کمتر هم شده که این یعنی در ادامه مسیر سختی های بیشتری پیش رو داریم.

حجم آب پشت ۵ سد اصلی آب تهران

کم بارشی ۲۰ درصدی با وجود بارندگی های اخیر

